

TITLAR:

I ETT FORUM (FELLINIS ENTOURAGE)

ÖGONEN ÄR ÖPPNA SÅR OCH DE ÄTER UR DIN HAND,

BABY (CINDY SHERMANS SAMLADE DAGBÖCKER)

INTE HUD, PUDER, REVISITED, ETT ORD SOM JAG
INTE KAN UTTALA, STÖPT I BLIND OCH ANSVARSFULL
FORM

MEMENTO MORI, HIKIKOMORI, SORRY (BEGREPPET
BLYGT SÖNDRSLITET, DE ÄTER UPP DIN HAND, BABY),
POESI SKA RIMMA OCH RYMMA DEN INVERTERADE
ISÄRSLITNINGENS KONTROLLERADE KARISMA, KÖTT
OCH BLOD SOM TÖMD SYMBOL PÅ SKÄRMEN
EN NÄTT SKYMF MOT LYMFSYSTEMET, EN REGELVID-
RIG NYMF

VI ÄR NÅGRA ALIENS MED EXTRATERRESTRIAL
HEARTS (SJÄLVBEKRÄFTANDE POPULÄRKULTUR,
ÖGONEN ÄR ÖPPNA VÅROFFER)

FÖR ETT KONTANTFRITT SAMHÄLLE (DIALEKTIKEN
NÄR NÅGON ALDRIG BER OM DÖDSHJÄLP/DET NEK-
ROFILA TEMAT I SNÖVIT URVATTNADES FÖR LÄNGE-
SEN, INNANFÖR EN GRÄNS)

APATI IN SPE, APATI I SPETS (VÅRD AV ETT ENDA SJUKT
BARN SOM ÄNDÅ BARA SOVER)

JAG SKULLE KRAMA MITT HJÄRTSLAG MEDAN DU
ÄTER SOCKER

OM EN DOPÄNGEL INTE ÄR EN DOPAD ÄNGEL SÅ TAR
JAG KANSKE MITT LIV

VEM ÄR ETT HAVERERAT SUBJEKT, EGENTLIGEN? (PUBLIKEN JUBLAR)
MEN, HAR DU TESTAT ATT GRÅTA BLOD, PÅ RIKTIGT?
(PUBLIKEN VIKER SIG DUBBEL)
VAD MÅNGA HÅL DET FINNS I JORDEN, ALLA KOM INTE MED PÅ BILD, MEN TACK SÅ HEMSKT MYCKET
SKRÄDDARSYDD OCH AVSKYDD (BLI DEN ORDNING-
EN)
KOM IHÅG VAR DU FÖRSTÖRDE DET FÖRST
APPENDIX BETYDER BLINDTARM OCH DET ÄR EN
URSÅKT
JAG TAR HAND OM DE SOM LJUGER I MITT RUM, JAG
TAR HAND OM MIG SJÄLV
MANIFEST FÖR EN NY SOLIDARITET
SPILLROR FRÅN ETT DOKUMENT, SPARAT SOM SPLIT
VISION – DIKTER AV PSEUDONYMEN ANDREA PIRLO

EN GIFTIG BRASKLAPP:

Detta är en runa, en sorts chic huggorm, projicerad på den relativt stora marmorslöjan. Marmorslöjan är och förblir en slöja av marmor. För ögonen. I tiden. Marmorslöjans storlek är och förblir relativt stor (relevant). Inuti hjälmen går skriften att tyda. Håll för munnen, det luktar parfym. Håll för munnen, det doftar fisk. Håll för munnen, det osar av genant smide. Skriv en bok, en egen bok. Skriv inte fel. Smek käften. Inuti hjälmen går lagen att lyda. Du har fått den här handen eftersom jag är dålig på att blanda. Du har fått den här äran eftersom jag är blind. Allt som strålar har fastnat i mig. Upp med händerna. Ryggarna mot himlen. Vid korrektur kommer någon att anmärka på missbruk av baby, så skriv det en gång till, baby, skriv: baby. Missbruka baby, baby (missbruka som en missbrukare). Allt som följer, själva skrifterna, är en schematisk akrolit (dränkt i tårar eftersom charmen urholkar ondskan i en cirkel, dränkt i glädjetårar vid frukostbordet). Alright. Alla nakna delar i sagan är gjorda av sten. (Jag tror, för övrigt, att den mänskliga kroppen är en sorts självtillräcklig akrolit: men det är inte de nakna delarna som är gjorda av sten eller marmor (som är samma sak), det är allting på insidan, speciellt alla hjärtan.) Be aldrig om ursäkt för att någonting är förfalskat, ärthjärna. Begär det dropp du förtjänar, ärthjärna! Kroppens nakna delar – det vill säga: allt som är draperat i hud, hår, läppar, naglar, glaskropp och så vidare – dessa delar är gjorda av cancer. Är vi människor eller är vi dansare? Vi är cancer. Jag är så oerhört besviken. På att vi aldrig gifte oss. Att vi

aldrig gifte oss till ljudet av ett larm. Att vi aldrig betedde oss som sjuka dårar i arla morgonstund. Att vi aldrig fick till det. Att du aldrig dödade din kille. Puberteten tog slut. Allt som strålar har fastnat i mig. Jag är besviken. Begär det hopp du förtjänar: gift. Jag är ett akut och handfallet väsen. Jag är en porös kropp fylld av (uppmärksamhet och) oförsämd eufori. Må den aldrig bli förlöst.

PROLOG: I ETT FORUM
(FELLINIS ENTOURAGE)

Varje familj är olycklig, olycklig på ett lismande (likadant, liknöjt) vis. Sluta va så himla honungslen. Det är patetiskt. Sluta göra allting tillgängligt.

MÅNDAG I JUNI

Nu minns jag faktiskt att såret på smalbenet uppstod i fredags då jag vid upprepade tillfällen försökte klättra igenom en stol. Stolens hål. Stolen hade en rygg, en stolsrygg, och stolsryggen hade som ett stort hål, som ett öppet smått antikt sår (stolens sår skulle skapa mitt sår), och det var därigenom jag for. Fram och tillbaks. Frekvensen var lika sexig som lojal, för att citera mig själv – jag var det bildliga varet! Det var logiskt och köttsligt. För att citera mig själv och din mamma: jag var det sinnliga svaret! Väl nere på parketten slickade jag upp sojan. Jag slickade upp såsen som samlats i sprickor, väl där nere på botten: avgrundens spillda sås, slickad av en symbolisk martyr, en abstrakt, smått traumaskadad vätska, moi. (Prentiös? Moi? Skriftspråkets kortaste skämt. För dig överdrivet, upprivet.) Apokalypsens förlorade sky, som en av Tolstoys fallna/flytande kvinnor. Jag tänkte på det så, och jag

tänkte på det, i realtid, som en riktig scen, tårdrypande. Pietà style (primitiv). Allt kändes som rätt sak att göra i stunden. Allt kändes som realtid. Jag tog mitt ansvar. Allt kändes som smärtsam mytologi. Vem hade haft med sig soja? Förhållandevis innovativt material ändå! Vem hade huvudansvar för visiteringen, kvällens sköna? Vem hade känsla? Det kröp myror (dryga drottningar) överallt, som vore de rädda för kokande vatten, överallt, som vore de hyperbola djur, överallt: bloggblommiga väggar, spetsborgerliga händer och fingrar (som satt fast på händerna), hud (överallt, liksom heltäckande). Det kryllade. Soja behöver inte förvaras i kylskåpet. Den kräver inte kyla. Att sukta och slakta är nästan samma sak. Soja behöver inte försvaras, punkt. Konstruera ännu fler skamsna självklarheter. Jag ville verkligen bli utskrattad och hånad och snarvacker! Som en trestegsraket. Vi hade valt att skjuta upp en renovering. Det var lättja. Golvet behövde inte vara särskilt vackert eftersom vi såg upp, upp, upp. Vi hade varsitt visir av bränt fett kött, tjockt skurna baconskivor inkapslade i såna barnsligt charmiga skidglasögon. Retro-ish. Neongula spännband skar in i nackarna, alla relativt rakade (vissa vaxade). Vi hade efterfest, vilket betydde att vi ännu en gång (för vilken i ordningen?) tagit en alldeles för dyr (vem betalade ... visakortroulett?) taxi (favoritordet i rimstugan) i temporär besiktning (queer tid?) för att kunna syssla (spydig arbetskritik?) med systematisk mobbning (betraktarens kritiska öga) långt in på småtimmarna (viktig förminskning). Det var tröttsamt! Det var till och med tämligen efterblivet. Men den som ger sig in i leken får leken tåla (punkt número tres i manifestet, den spanska travestien). Man fick gråta frenetiskt. Jag hade kastat mig igenom den där möbeln likt en tunga. En depraverad bumerang, en barnunge. En muskel. En konvulsion. Jag kommer ihåg. Sen hade alla härmats. Ni hade gjort som jag. Det var naturligtvis tröttsamt kongenialt, faktumet att stolen hade rygg men saknade ryggrad, det var

den röda tråden i vår konstnärliga praktik. Likt kuken, tjugigt multiplicerad i Katarina den storas förstörda möblemanng. Rygggradslösheten var väl vi. Inget som producerades av kollektivet, inget som skapades av oss, fick andas integritet. Stolarna skulle värderas och förstöras i framtiden. Inte såret. Aldrig såret. Såret skulle gömmas! Såret skulle glömmas! Världen skulle snuvas och alla skulle bli besvikna på grund av pengar. På grund av ytligheten och begäret. Samma gamla visa. Oldie but goldie och sämst. Skissernas karisma. Inget och ingen fick andas överhuvudtaget. När jag tänker efter, lite närmare: vi kallade den ödesdigra stolen för solens stol. Det var inte mer rituellt än du. Det skulle kännas särdeles dråpligt, att såret var så himla nära, hela tiden. Det skulle kännas sådär. Att ditt face var ett altare i helvetet.

Som vi drömde och som vi orerade om det där förstörda möblemanget! Som vi drömde och som vi orerade om att hyra in världens längsta kvinna som statist! Hon skulle sitta och himla med ögonen på solens stol. Som vi drömde, som vi orerade.

(Det redundanta lidandets inramning. Uppluckringen av alla. Det kryllade... där har vi ett tillstånd med sann potens... där har vi en tårögd katatoni?)

Hur gör man, jag menar: hur går man till väga, när man visiterar ett huvud? Man måste misslyckas igen, misslyckas sämre. Man måste kanske klappa.

Som vi raljerade? Det var hjärtat. (Det var hjärtat vi hade valt att skjuta... upp?) För att hål ska uppstå behövs det ramverk. Ett krossat. Det finns så många hål i jorden.

Föreställ dig en kräftgång: en baklängespromenad rätt in i

den moderna cancerns mamma. Föreställ dig en motorväg till helvetet. Föreställ dig mentalt blomster (blod). Sprid aska, inte kunskap. Naturen är en maskin. Som blöder in i arbetet. Som blöder in i dina högst personliga intressen. Naturen är den tredje ängeln och den tredje ängeln är natten. Natten är en maskin och humor är en färskvara och skrattet fastnar inte i halsen, det bor där.

Fel in. (Kristi kropp, för dig formgiven.) Istället för gråt inte, forska: delta inte, raljera.

Det viktigaste att fatta är inte att människor är monster, det viktigaste att fatta är att änglar är monster, fatta!

Historiens vingslag slår mig eftersom jag är en liten idiot. Det är inte synd om detta stycke. Jag skulle vilja plocka ner stjärnorna och stoppa lite is i dem. Det är en replik jag skrivit till ett barn. Av sommarnatten och kompetensen. Jag stal repliken från ett annat barn. Smycket vill ha mer.

Allt jag någonsin skrivit handlar om: sol, blod, stol. Allt kretsar kring ondskan (jag har känslor) eller likgiltighet (jag har inte känslor). Jag minns sammanstrålningen i mosaiken. Självhatets sjuka mönster på ett vykort. Här i Saint-Tropez är allt toppen! Det här är på gränsen till skvaller. Det är en stomipåse? Vad är en stomipåse? Mentalt blomster till alla som kan uppskatta en skev stämning.

Det är jordens salt, all denna lycka, och det är väl dessutom ganska adligt! skrek jag. Vi hade precis flyttat in i en ungdomslägenhet, i Västertorp, allihop, alla hade flyttat in, och i vardagsrummet, som var det enda rummet, fanns två stolar. Två gåvor från solen, två offer. Varken mer eller mindre, när gästfrihetens ordspråk blir instrumentell fernissa (kan man inte låta bli att fnissa?). Bottenplan, alldagligt, tills vidare, perfekta persienner (svarta som silver), inga gardiner, ultimat. Ni svarade: skadligt, det är väl dessutom ganska skadligt! Ett inövat svar liksom marinerat i manér, på enklaste rim (enligt manifestets appendix, den spanska komedin, skadligt rimmar på adligt, fernissa på fnissa, ett faktum...). Vi hade varit på Thailändska Tigern, eller i alla fall inuti den bedårande lokalen, stängningsdags (flexibelt), hysteriskt ovälkomna på dansgolvet (som vore vi förkroppsligad buskis, som vore vi en stor risk, som vore vi kramp, historisk, på en höft eller en piedestal), debut för min del, druckit en hel del mjölk, mytomspunnet filtrerat blod, vit plasma, reciterat ett stulet ex av Ränderna, stackato style, sjukt att alla kommit in, det var generalrepetitionen, och Salomon hade gett mig en smutsvit tablett (över bordet) som jag svalde direkt. Mest på grund av svartsjuka. Inga frågor. Jag trodde nämligen att hela gänget låg lite före. Jag trodde nämligen att hela gänget romantiserade droger med hjälp av pengar från staten och halvtrakade hjässor. Jag trodde att jag låg lite efter. Och jag ville utnyttja muskulatur. Jag ville reptilsvälja. Jag ville få välja själv, svälja själv. Jag ville ställa följdfrågorna först. Jag ville att vardagsrummet skulle vara en aula för trakassering, trist attityd, för aura. Jag ville att vardagsrummet skulle vara alldagligt eftersom jag ville lita blint på språket. Ingen fick

kalla något slaviskt. Vi skulle syssla med dessa meningslösa fege aktiviteter på daglig basis. Avloppen (plural) i badrummet (singular) var tillfälligt förbjudna (översvämning), men en liten märkvärdig dusch var installerad i källaren (bredvid en pissoar som var ett uråldrigt verk på vilken någon klottrat VILKS VEKHET). Gå till höger i rättornas korridor, det blev en sliten fräs, men det gick faktiskt också alldeles utmärkt att kissa i en svart plasthink. Även det var möjligt. Alla var bekanta med samma normativa kösystem. Alla visste hur symboler rankas i blodhierarkin. Alla grät ... som martyrer. Som sig själva. Alla grät ... så som martyrer gråter, så som sig själva, så som i himmelen. Maskulint och fint.

Gå till höger i rättornas korridor, ingen komplicerad replik direkt. Anpassad för en levande skådespelare, inte en död bok. Vinternattens och oförmågans ... döda ... bok.

Alla idioter kan lära sig att mima. Det kommer att bli så saftigt och sublimt i framtiden. Kisshinken tömdes av C (en självutnämnd spansk konstnärinna med fäbless för plastikoperationer och vredens plantor). Det blev stora, svarta tomater senare den hösten. Det är lätt att vara efterklok när allting mognat över. Det är lätt, men det är fel.

Vi ville lära oss att svimma hemma, avancerat. Som rosetter.

Alla grät ... en tårdrypande tår, en som dryper av tårar. Jag och alla andra var 17 år. Vi var verkligen det. Det skulle vi vara tills vi dog. När jag skriver vi så menar jag alltid hela gänget. Det är juridiskt. Det är ett nöjessvep. Det fanns flera vi men någon bad om tydlighet, så skrev jag också, en gång. Det fick representera en komplett generation på den tiden. Så länge sen nu. Så sant och så falskt, redan då, så skadat. Som en koagulerad filt. Flera år. Jag var sårets pappa och mamma.

I efterkonstruktionen splittras allting sämre. Jag heter Cindy, men jag skriver om oss, jag talar för gruppen, jag är språkrör och andlig ledare. Jag fabulerar från mitt självvalda fängelse (att konsekvent kalla mitt rum för fängelse är en medveten appropriering av fattigdom och potentiellt våldskapital). Jag är en frontfigur som tycker om att synas. Vi ville ta vårt förnuft till fånga, det stod också i manifestet (punkt número dos, den spanska tragedin: ... ordspråk plågar ingen, men vi låtsas ...). Ta det till fånga för att sedan döda det. Balsamering. I, förslagsvis, en enkät.

Jag är ond och godtycklig, det sista föder det första. Jag är tydligen analt banal.

(Sokrates fängelse, en liten gallerförsedd tvehövdad grotta i Aten, är inte Sokrates fängelse, men det står att läsa på en skylt. Det står också: all lek i fängelset är förbjuden. Man kan inte råka balsamera någon, all balsamering är med flit. Alla fängelser: gallerier.)

Det fick representera en hel generation på den tiden, millennials, en generation som ofta ville dö, men inte på riktigt. (En generation som enligt en faktoid inte gillade stora bröst.) Evolutionens smartaste produkt, hittills? En generation som belönats med vissa imponerande insikter gällande passivitetens innersta väsen. Gällande postmodernismens efterblivna essens. Gällande cynismens förlamande trendighet. Att överglänsa var verkligen vackert på den tiden. Vacklande, spirituellt. Ett nordiskt råd var att dö.

Vänta en sekund, jag ska ta ton. Frågan är om detta ens kan kallas för en roman? Detta borde snarare, kanske, kallas för livet är ganska hemskt, eller en limpa, eller livet svalt. Eller prolog. Den förbjudna frukten: prologen. Jag skulle vilja skriva ett larm,

men det vore ju förmätet. Som ansats vore det förmätet. Som att hängivet virka tarmar av någons slips när man kan hänga sig i den istället.

Hur många gånger har jag sagt, internt, att ett fenomen känns barockt utan att bottna?

När jag hänger och dinglar, från kroken, ska jag känna mig befängd, jag svär. Känsloerna ska svämma under i min lekamen (en examen).

Smalbenets evangelium är fett. Våra bästa sår. Jag bara började någonstans. Jag försökte hitta på ett sammanhang som brändes. Fördriven tid, men vem ska få läsa? Förvanskad tid, men vem ska tvingas göra det emotionella arbetet? Din käraste sadist: Mamma? Inte hon som jobbar här, hon som slits isär.

Nu skissar vi upp den här dokumentära skildringen av trauma-energi en gång för alla. Kallt är kött. Nu skissar vi upp den, sen drar vi till skogs och, jag vet inte, onanerar sönder i rotvältans underskattade skugga? Varmt välkommen.

TISDAG 2 JUNI

Vardagsrumsmonolog signerad jaget och hennes digitala demoner, tänk föreläsning? Tänk TED Talk. Tänk själv. Hon äger två stolar med stora hål i ryggarna. Gardinerna är fördragna (svarta som silver). Någonstans finns en slappt inramad tavla, motivet: en fräck sol som flinar brett i stora solglasögon (tänk Hepburn, tänk den stora amerikanska misslyckade romanen: ett ensamt ord på en sida, men namn är inte ord, tänk själv). Den klassiska solen som bländas av sig själv och skriker av sofistikerad filosofi. Det är hotet.

CINDY: Jag var bokstavligt kluven.

KONSTPAUS. (Lång, man misstänker eventuellt att det slutat buffra.)

CINDY: Jag heter Candy. Jag skriver dagbok. Jag skriver varje dag. Det borde inte få publiceras! Helt enkelt. Eftersom jag är så söt. På grund av stora brister i kvaliteten och kronologin och benstommen som är alldeles för fet. Helt enkelt. Jag shri-

ver cancer. Jag heter Cancer. Jag spelar fotboll, men rummet är en usel plan. Helt jävla värdelös. Några gånger om dagen skriver jag om balans, och om aga. Om övertygelsens styggelse som medfödd talang. I den dåliga dagboken. Jag siktar in mig på pompa och ståt. Pompa och ståt bakom lyckta dörrar. Och lite mer ... cancer, blommor, ornamenterad prosa, såna grejer. Pompa och ståt och blommor och lite mer cancer och ornamenterad prosa och oprovocerat våld mot barn. Fattar du! Såna grejer! Jag har stulit Cindy Shermans identitet. Men jag gjorde det mest som ett skämt. Fattar du? Utan agenda, för framtiden. För att kunna skriva hennes dagbok. Att skriva dagbok är motsatsen till agenda. Jag snodde passet från höften. Jag stal arbetet och identiteten. Jag snodde den tragiskt unga självbilden som godis. Gammalt godis. Hela uppdraget var utlagt på entreprenad. En liten kille nappade. Han fick ett skäligt arvode. No fuss. Han fick ett alias, Lowe. No fuss. Han valde sitt eget alias! Med W! Så efterblivet! För att aldrig nånsin förväxlas med kärlek! För att alltid ha nåt meningslöst liberalt och doprelaterat att maila om! Jag behövde stjäla via ombud för att kunna skildra via hjärtat. Jag ville fördriva den förvridna tiden. Med självhatets malliga loggprosa.

KONSTPAUS.

CINDY: Nu måste jag väl antagligen producera ett manifest för en ny solidaritet. Krysta fram en pendang. Jag blundar inte för mitt ansvar. Tungan var kluven. Jag är en orm. Jag ska slänga mina gamla jeans. I mitt hus finns bara nya jeans. Cysta i jeans! Feber i jeans! Mitt hus är ett rum. Jag ska laborera med tungorna, flera stycken, skära loss dom från olika djur. Lägga alla för att torka i en tung hög. En klunga. Ungdomen är evig, hjärtat ett bedårande klusterfuck. Vad hände egentligen på Hälleberget? Jag frågar åt en orm. En trendspaning är: högen. Som koncept. Det kommer att andas

sån exklusivitet i framtiden, att klä sig i en hög, eller att ha en hög i garderoben.

KONSTPAUS.

CINDY: Vem ska titta? På mitt godis! På min glaskropp, på mitt namn, på min sjukdom. Det är som en lång bård här, ser ni? Över hela. Och dom här blommorna ... skulle aldrig valt dom. Jag skulle aldrig valt såna blommor. Svält kanske, jag är ganska oral, tuggat varje rosa blad femtio gånger, sen svält dom i ett stort nafs ... men borra fast hänslåset i ögats vita kött nästa gång. Jag säger ögats vita kött. Det är ett val. Alla äger sina val och sina svalg. Glaskropp är så missvisande, så lögnaktigt. Det går ju inte att se in i hjärnan genom nåns blick? I såna fall är kroppen frostad, skadad, ja ... typ ... förfrusen.

KONSTPAUS.

CINDY: Insynen? Den är torr. Frivilligt inburad som jag. Prententiös? Moi?

KONSTPAUS.

CINDY: Insynen, insynen, insynen, insynen? Jag ska fylla en våning. Förut var det ett fängelse, i folkmun, men nu är rummet, till viss förvåning, en våning. En våning i ett slott av silikon.

KONSTPAUS.

CINDY: Förlåt, ansvaret. Arvsynen, arvsynen, arvsynen, arvsynen. Pärla, barbie, klistermärke, klusterfuck.

KONSTPAUS.

CINDY: Groteskt ändå, ett visst mått av hyckleri, men ... hycklare kan ingen vara. Hade jag varit i hennes kläder ... hade jag dragit mig tillbaka? Etablerat ett mindre ekologiskt hyckleri på landsbygden? Blivit en bondläpp och gjort läpparna? Det var uppenbart för alla att det existerade en jävssituation. Det blir liksom en obehaglig hetsjakt, fattar ni. Det blir magstarkt. Det handlar om ett belöningssystem. Det har korrumberats, det fanns ett gravt systemfel. Jag somnade in.

KONSTPAUS.

CINDY: Teodicéproblemet är väl det enda som finns som inte är ett problem? Ni fattar väl att mänskligheten också är ett vidrigt entourage, va? Kletigheten är det fula i kråksången. Ni sydde väl in cynismen i all kostym, va?! Fuck my life. Den kyniska skolan härstammar från en hund. Det får man lära sig i småskolan. Småskolan är den minsta skolan i världen, fullkomligt minimal. Hundar vägrar läsa kakor, jag vägrar läsa romaner. Defilera vidare. Naturen är en maskin, men maskiner är mer besjälade än du och jag, defilera vidare, basic bitches. Ta in en utomstående skribent att recensera min begravning. Med en utomstående skribent menar jag en som inte lever. Med en utomstående skribent menar jag en som inte andas. Med en utomstående skribent menar jag en död människa.